

Sygn. akt **IV Ka 83/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie w IV Wydziale Karnym Odwoławczym
w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Szreder (spr.)

Sędziowie: SO Maciej Kawałko

SO Ryszard Małachowski

Protokolant: Kamila Michalak

przy udziale Prokuratora Prok. Okr. Damiana Korczykiewicza

po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2013 r.

sprawy **C. B.**

oskarżonego z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk
w zw. z art. 64 § 2 kk

i L. J.

oskarżonego z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk,
z art. 289 § 2 kk i z art. 279 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych oraz oskarżonego L. J.

od wyroku Sądu Rejonowego w Myśliborzu

z dnia 5 czerwca 2012 r. sygn. II K 851/11

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając wniesione apelacje
za oczywiście bezzasadne,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. P.

i adw. K. O. kwoty po 516,60 (pięćset szesnaście i 60/100) złotych, w tym po 96,60 (dziewięćdziesiąt sześć i 60/100)
złotych podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej odpowiednio oskarżonym C. B. i L. J. z urzędu
przed Sądem Okręgowym jako drugą instancją,

III. zasądza od obu oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa po 1/2 części wydatków związanych z postępowaniem
odwoławczym i wymierza im
po 400 (czteryście) złotych opłaty za to postępowanie.

Sygn. akt IV Ka 83/13

UZASADNIENIE

C. B. i L. J. zostali oskarżeni o to, że:

I. w dniu 26 marca 2011 r. w miejscowości G., gmina D., działając wspólnie i w porozumieniu oraz z inną nieustaloną osobą stosując przemoc w postaci duszenia rękoma oraz za pomocą paska od spodni, kopanie obutymi stopami po twarzy i całym ciele oraz związanie nóg za pomocą nogawek od spodni i przywiązanie linką holowniczą do drzewa doprowadzili A. M. (1) do stanu bezbronności, powodując u niego obrażenia ciała w postaci urazu głowy połączonego z podbiegnięciami krwawymi i otarciami naskórka oraz otarcia naskórka szyi, skutkujące rozstrojem zdrowia pokrzywdzonego na okres czasu do dni siedmiu, po czym zabrali w celu przywłaszczenia kierowany uprzednio przez pokrzywdzonego samochód osobowy marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 9.000,00 zł wraz z wyposażeniem w postaci radioodtwarzacza samochodowego marki P.model (...) o wartości 330,00 zł, CB Radia marki C. wraz z anteną (...) i mocowaniem do anteny o łącznej wartości 400,00 zł, koła zapasowego (alufelga) o rozmiarze 14 cali wraz z pokrowcem o wartości 240,00 zł, trzema zestawami kluczy nasadowych o łącznej wartości 292,00 zł, gaśnicy samochodowej o wartości 30 zł, lewarka samochodowego trapezowego o wartości 50 zł, klucza do okręcania kół o wartości 20 zł, apteczki samochodowej o wartości 30 zł, kombinerek o wartości 20 zł i oleju silnikowego C. (...) o pojemności 4 litrów i wartości 90 zł, a także telefon komórkowy marki N. (...) C. o wartości 300,00 zł, portfela o wartości 20 zł z zawartością pieniędzy w kwocie 50 zł oraz dokumentów w postaci dowodu osobistego serii (...) na nazwisko A. M. (1), dowodu rejestracyjnego pojazdu O. (...) nr rej. (...) oraz prawa jazdy o numerze (...) na nazwisko A. M. (1), czym działali na szkodę A. M. (1), A. M. (2) oraz M. M., przy czym C. B. czynu tego dopuścił się w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa, przed upływem pięciu lat od odbycia co najmniej 1 roku kary pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo rozboju kwalifikowane z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., orzeczonej mocą wyroku Sądu Rejonowego w Słubicach z dnia 14 marca 2005 r. sygn. akt II K 999/03 w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał m.in. w okresie od 1 czerwca 2008r. do dnia 5 listopada 2009r.,

tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

a w odniesieniu do C. B. o czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

nadto L. J. o to, że

II. w dniu 10 marca 2011 r. w D. przy ul (...) działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami zabrał w celu krótkotrwałego użycia pojazd mechaniczny marki V. (...) nr rej (...) o wartości 1.000,00 zł, który następnie porzucił w stanie uszkodzonym w kompleksie leśnym w okolicy W., czym wyrządził straty w łącznej wysokości nie mniejszej niż 400,00 zł na szkodę K. S.,

tj. o czyn z art. 289 § 2 k.k.

nadto M. G. i L. J. o to, że

III. w nocy z 19 na 20 marca 2011 r. w D., działając wspólnie i w porozumieniu dokonali kradzieży z włamaniem do P. (...) mieszczącej się przy ul. (...) w ten sposób, że po uprzednim wyrwaniu kraty zabezpieczającej okno wybili szybę i dostali się do wnętrza pomieszczenia z paczkami, skąd następnie zabrali w celu przywłaszczenia 30 opakowań cukru (...) o wadze 1 kg i łącznej wartości 120 zł, 80 opakowań margaryny (...) o łącznej wartości 150 zł, wiadro z tworzywa sztucznego o pojemności 14 kg z zawartością sera homogenizowanego firmy (...) o wartości 80 zł, piec gazowy (...) o wartości 800,00 zł, wiertarkę ręczną o mocy 800 Wat o wartości 70 zł, 2 sztuki kolumn głośnikowych o wartości 100 zł oraz obciążniki mosiężne do wagi stołowej o łącznej wartości 150 zł, czym spowodowali straty w łącznej wysokości 1.470,00 zł na szkodę właściciela P. (...) - R. Ż.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 05 czerwca 2012 roku Sąd Rejonowy w Myśliborzu w sprawie o sygn. akt II K 851/11:

1. C. B. uznał za winnego popełnienia zrzucanego mu czynu opisanego w pkt. I części wstępnej wyroku i za ten czyn na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2. L. J. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów:

a) za czyn opisany w punkcie I części wstępnej wyroku na podstawie art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

b) za czyn opisany w punkcie II części wstępnej wyroku na podstawie art. 289 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

c) za czyn opisany w punkcie III części wstępnej wyroku, z tą zmianą, że przyjął, iż kradzieży dwóch sztuk kolumnowych głośników o wartości 50,00 złotych dokonał na szkodę G. K. i za ten czyn na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności;

3. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 k.k. wymierzone oskarżonemu L. J. kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył karę łączną 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

4. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonych C. B. i L. J. solidarny obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę A. M. (1) kwoty 455,00 złotych, oraz zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w kwocie po 1.000,00 złotych od każdego z oskarżonych;

5. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonych C. B. i L. J. solidarny obowiązek naprawienia szkody na rzecz A. i M. M. — solidarnie, poprzez zapłatę kwoty 4.218,00 złotych;

6. M. G. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku, z tą zmianą, że przyjął, iż kradzieży dwóch sztuk kolumnowych głośników o wartości 50,00 złotych dokonał na szkodę G. K. i za ten czyn na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę roku pozbawienia wolności;

7. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 2 k.k., art. 73 § 2 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu M. G. na okres próby 3 lat i w okresie tym oddał go pod dozór kuratora sądowego;

8. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności zaliczył okresy zatrzymania i tymczasowego aresztowania:

a) C. B. od dnia 26 marca 2011 roku,

b) L. J. od dnia 14 marca 2011 roku do dnia 16 marca 2011 roku, oraz od dnia 29 marca 2011 roku;

9. zwolnił oskarżonych w całości od zapłaty Skarbowi Państwa kosztów sądowych, w tym i z opłat.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego L. J.. Na podstawie art. 444 k.p.k. i art. 425 § 1 i 2 k.p.k. zaskarżył ten wyrok w zakresie pkt 2, 3, 4,5,8. Na mocy art. 427 § 1 k.p.k. i art. 438 pkt 2-3 k.p.k. zarzucił mu:

- odnośnie czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku:

1. art. 4 k.p.k. przez naruszenie zasady obiektywizmu poprzez nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego wynikających z zeznań samego pokrzywdzonego A. M. (1) złożonych w postępowaniu sądowym kwestionujących okoliczność, aby oskarżeni przed zaatakowaniem pokrzywdzonego, a także w trakcie kontynuowania akcji przestępczej porozumiewali się odnośnie sposobu popełnienia czynu zabronionego;

2. mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych polegający na bezpodstawnym przyjęciu, iż pomiędzy oskarżonym L. J. i C. B. oraz innym nieustalonym mężczyzną podróżującym wspólnie z nimi i

pokrzywdzonym samochodem marki O. (...) o nr rej (...) istniało porozumienie odnośnie wspólnego popełnienia przestępstwa rozboju na osobie pokrzywdzonego A. M. (1);

3. mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż zamiar zaboru mienia zrodził się u oskarżonego przed podjęciem przez niego akcji przestępczej polegającej na stosowaniu przemocy wobec pokrzywdzonego A. M. (1), co w konsekwencji skutkowało przypisaniem oskarżonemu odpowiedzialności za czyn z art. 280 § 1 k.k.;

- odnośnie czynu opisanego w punkcie II mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych polegający na niezasadnym przyjęciu, iż oskarżony w dniu 10 marca 2011r. w D.przy ulicy (...)działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami zabrał w celu krótkotrwałego użycia pojazd mechaniczny marki (...)nr rej (...)o wartości 1000 zł, który następnie porzucił w stanie uszkodzonym w kompleksie leśnym w okolicy W., czym wyrządził straty w łącznej wysokości nie mniejszej niż 400 zł na szkodę K. S.;
- odnośnie czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych odnośnie zakresu wyrządzonej szkody poprzez przyjęcie, iż w wyniku kradzieży z włamaniem dokonanej w nocy z 19 na 20 marca 2011r. doszło do zaboru w celu przywłaszczenia kolumn głośnikowych oraz 30 kg cukru D..

Podnosząc powyższe zarzuty, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k., skarżący wniósł o zmianę przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu w pkt I. i II. czynów, zaś zakresie czynu opisanego w pkt III. o zmianę wyroku poprzez modyfikację opisu zarzucanego oskarżonemu czynu poprzez wyeliminowanie dokonania zaboru przez oskarżonego kolumnowych głośników oraz 30 opakowań cukru D. o wadze 1 kg i łącznej wartości 120 zł, ewentualnie o uchylene wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu. Nadto wniósł o zasądzenie na swoją rzecz kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu za postępowanie apelacyjne według norm przepisanych oświadczając, iż wynagrodzenie z tego tytułu nie zostało w żadnej części uiszczone.

Apelację wniósł także oskarżony L. J.. Na mocy art. 444 k.p.k. i art. 425 § 1 k.p.k. zaskarżył ten wyrok w części orzeczenia o karze. Na mocy art. 438 pkt 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił rażącą surowość orzeczonej kary pozbawienia wolności i wniósł o zmianę wyroku przez złagodzenie kary pozbawienia wolności. W uzasadnieniu apelacji oskarżony podniósł, że o ile nie kwestionuje ustaleń Sądu Rejonowego co do przebiegu i skutków zaistniałych przestępstw, to kategorię orzeczenia w zakresie kary:

- 3 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., i zakwestionował w tym zakresie zeznania świadka M. K., który zdaniem skarżącego poświadczył nieprawdę, a jego zeznania są pomówieniami;
- 8 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 289 § 1 k.k., podniósł, że się go nie dopuścił i brak jest dowodów stwierdzających jednoznacznie jego udział w tej sprawie, a wyrok oparty jest wyłącznie na zeznaniach świadka D. O. i poszkodowanego K. S., którzy zdaniem oskarżonego pomawiają go, stwierdzając jego związek z tą sprawą;
- roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 279 § 1 k.k., do którego popełnienia się przyznał, a który od strony rozmiaru szkody nie jest – jego zdaniem, przestępstwem ogólnie niebezpiecznym wymagającym tak surowej kary.

Wobec tego apelujący uznał, że wymierzenie mu kary łącznej 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności nosi cechy rażącej surowości, a karą stosowną byłaby kara 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego C. B.. Na podstawie art. 444 k.p.k. zaskarżył ten wyrok w całości. Przedmiotowemu orzeczeniu zarzucił obrazę przepisów prawa procesowego, to jest art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. polegającą na dowolnej, jednostronnej ocenie materiału dowodowego z pominięciem okoliczności dla oskarżonego korzystnych i wskutek tego nieuzasadnionego przyjęcia, iż oskarżonemu można

przypisać sprawstwo w zakresie popełnienia zarzucanych mu czynów. Z ostrożności procesowej skarżący podniósł zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego bezwzględnej kary pozbawienia wolności w wymiarze 4 lat i 6 miesięcy.

Mając powyższe zarzuty na uwadze wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Myśliborzu. Z uwagi na podniesiony z ostrożności procesowej zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej względem oskarżonego kary pozbawienia wolności wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez znaczne złagodzenie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Zakres i charakter podniesionych przez skarżących zarzutów pozwala na łączne rozpoznanie wywiedzionych przez nich apelacji (jakkolwiek L. J. wskazał w petitum wywiedzionego przez siebie środka zaskarżenia, że kwestionuje wyrok jedynie w części orzeczenia o karze to analiza uzasadnienia jego osobistej apelacji wskazuje, że podniósł również zarzuty dotyczące pierwszoinstancyjnej oceny dowodów).

Odnosząc się w pierwszej kolejności do podniesionego przez obrońcę oskarżonego C. B. zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. (apelujący stwierdził, że istniejące w sprawie rozbieżności i wątpliwości Sąd Rejonowy w sposób nieuzasadniony zinterpretował na niekorzyść oskarżonego), należy wyjaśnić, że dla oceny, czy nie została naruszona wyrażona w tym przepisie zasada in dubio pro reo, istotne jest jedynie to, czy orzekający w sprawie Sąd rzeczywiście powziął wątpliwości, co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął te wątpliwości na niekorzyść oskarżonego. Zasada ta oznacza zakaz czynienia niekorzystnych domniemań w sytuacji, gdy dowody nie pozwalają na ustalenie faktów. Natomiast w sytuacji, gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że oskarżony popełnił zarzucany mu czyn, tak jak to miało miejsce w niniejszej sprawie, gdyż niewątpliwie C. B. dopuścił się rozboju na osobie A. M. (1), a jedynie z wyjaśnień oskarżonych wynika odmienna wersja, nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k.

Ustosunkowując się do zarzutów dotyczących pierwszoinstancyjnej oceny dowodów w ocenie Sądu odwoławczego nie zasługują one na aprobatę, bowiem dokonana przez Sąd I instancji analiza dowodów jest wszechstronna i nie narusza reguł zawartych w art. 4 k.p.k. i art. 7 k.p.k. Sąd Rejonowy wziął pod uwagę wszystkie zebrane w sprawie dowody, w tym przemawiające na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych, poddał je rzetelnej i kompleksowej analizie, czemu dał wyraz w pisemnych motywach rozstrzygnięcia.

Analiza apelacji obrońców C. B. i L. J. wskazuje, że obaj zarzucili Sądowi meriti obrazę art. 4 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonych, w tym tego, że z zeznań pokrzywdzonego wynikało, iż zakwestionował, by oskarżeni przed zaatakowaniem go i w trakcie akcji przestępczej porozumiewali się co do sposobu popełnienia czynu. Zdaniem apelującego w przedmiotowej sprawie nie można przyjąć współsprawstwa z uwagi na brak jego konstytutywnych elementów, tj. porozumienia między współsprawcami odnośnie wspólnego popełnienia czynu z art. 280 § 1 k.k. oraz wspólnego wykonania. Nie sposób się z tym zgodzić.

Po pierwsze, pomiędzy współsprawcami istniało porozumienie odnośnie wspólnego popełnienia czynu z art. 280 § 1 k.k. Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że wszyscy oskarżeni powzięli zamiar popełnienia przestępstwa rozboju na szkodę A. M. (1) jeszcze w trakcie jazdy samochodem. Świadczy o tym okoliczność, że siedzący z tyłu L. J. i nieustalony mężczyzna porozumiewali się szeptem, a więc w sposób uniemożliwiający pokrzywdzonemu, który siedział z przodu i kierował pojazdem, zapoznanie się z treścią rozmowy oraz to, że oskarżeni prowokowali bezcelową jazdę w różne miejsca – najpierw do sklepu spożywczego w D., później do centrum G., wreszcie do żwirowni, które to miejsce z racji odosobnienia i wczesnej pory, wskazywało, że cel, w jakim C. B. zwrócił się do pokrzywdzonego z prośbą o podwiezienie był inny niż przez niego deklarowany (rzekomo miał tam na nich czekać ich znajomy). Nie może również budzić wątpliwości to, że oskarżeni mieli zamiar dokonania rozboju na osobie A. M. (1) w chwili, gdy ten po dojechaniu do żwirowni oświadczył, że nikogo tam nie ma i zawrócił samochodem kierując się z powrotem do miejscowości G., a oskarżeni przystąpili do czynności sprawczych, tj. siedzący za pokrzywdzonym mężczyzna zaczął go dusić, C. B.

wyciągnął kluczyki ze stacyjki, przez co zgasił silnik w pojeździe, z kolei L. J. z drugim mężczyzną wyciągnęli A. M. (1) siłą z wnętrza samochodu i zaczęli stosować wobec niego przemoc fizyczną. Wszyscy sprawcy odjechali samochodem należącym do pokrzywdzonego i zabrali w celu przywłaszczenia znajdujące się w nim rzeczy. Niewątpliwie zatem istniało między nimi porozumienie i każdy z nich obejmował swym zamiarem urzeczywistnienie kompletu znamion czynu przestępnego penalizowanego w art. 280 § 1 k.k.

Co się tyczy zarzutu obrońcy C. B., że oskarżony nie miał zamiaru popełnić żadnego przestępstwa na szkodę pokrzywdzonego, nie pomagał ani nie nakłaniał do tego pozostałych uczestników to jest on o tyle nieuzasadniony, że - pomijając to, że to właśnie C. B. skontaktował się telefonicznie z pokrzywdzonym prosząc go o podwiezienie samochodem i wyznaczył kierunek jazdy, to o tym, że oskarżony miał świadomość wspólnego wykonania czynu zabronionego dobitnie świadczy jego zachowanie w trakcie akcji przestępczej. Przecież, gdy siedzący za pokrzywdzonym nieustalony mężczyzna zaczął go dusić, oskarżony nie pomógł mu, a wręcz uniemożliwił pokrzywdzonemu ucieczkę poprzez wyciągnięcie kluczyków ze stacyjki w pojeździe, co więcej również zaczął go dusić. Choć oskarżony później nie używał już przemocy fizycznej wobec A. M. (1) to jednak był obecny przy tym jak czynili to L. J. i drugi nieustalony mężczyzna, nie reagował jednak na to, nie próbował ich powstrzymać. Co więcej w tym czasie przeszukał samochód, z którego wyjął linkę holowniczą, którą potem sprawcy przywiązali A. M. (1) do drzewa, a gdy pokrzywdzony odzyskał przytomność, to nikt inny, a C. B. podszedł do niego i zagroził mu pozbawieniem życia, jeśli zawiadomi o tym zdarzeniu policję. Takie zachowanie oskarżonego nie pozostawia wątpliwości co do posiadania przezeń zamiaru popełnienia przestępstwa rozboju na szkodę A. M. (1).

Po drugie, bezzasadnie zakwestionował obrońca oskarżonego L. J., oparte na porozumieniu, wspólne działanie oskarżonych. Nie ma racji apelujący, który opierając się w tym zakresie na wyjaśnieniach oskarżonych, stwierdził, że oskarżony C. B. nie brał udziału w akcji przestępczej, a L. J. w chwili stosowania przemocy wobec pokrzywdzonego nie miał zamiaru zaboru mienia, którego to zaboru ostatecznie nie dokonał. Zebrane w sprawie dowody jednoznacznie wskazują na sprawstwo oskarżonych, którzy w rezultacie wspólnie podjętej akcji przestępczej w sumie zrealizowali wszystkie znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 k.k.

Nie zasługiwał także na uwzględnienie podniesiony przez obrońcę oskarżonego C. B. zarzut jakoby Sąd Rejonowy dopuścił się obrazy art. 7 k.p.k. poprzez uznanie za wiarygodne zeznań pokrzywdzonego, a odmowę nadania tego waloru wyjaśnieniom oskarżonego. Nie sposób z punktu widzenia kontroli odwoławczej stwierdzić, by zaprezentowana przez Sąd I instancji ocena dowodów była sprzeczna z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, a skoro tak, by była ona arbitralna i nie objęta ochroną, jaką daje zasada wyrażona w art. 7 k.p.k.

Zasadnie Sąd Rejonowy uznał zeznania pokrzywdzonego za wiarygodne. Podkreślić należy, że A. M. (1) wcześniej nie znał oskarżonych, nie miał zatem żadnego interesu by ich bezpodstawnie pomawiać (konsekwentnie podawał, że znał tylko pseudonim (...) B. (...), dopiero organy ścigania ustaliły personalia oskarżonego, z kolei L. J. znał tylko z widzenia, gdyż ten przychodził do jego sąsiada, a trzeciego, nieustalonego sprawcy nie kojarzył). Pokrzywdzony nie dodawał żadnych okoliczności dla oskarżonych niekorzystnych, rzetelnie zrekonstruował przebieg zdarzenia i dokładnie opisał czynności sprawcze poszczególnych jego uczestników, rozdzielając ich role. Poza tym wersja przedstawiona przez A. M. (1) koresponduje z pozostałym materiałem dowodowym. Potwierdzają ją zarówno dowody ze źródeł osobowych, zwłaszcza zeznania świadka F. Z., który udzielił mu pomocy, a po tym jak pokrzywdzonego zabrało pogotowie ratunkowe, udał się na miejsce zdarzenia, jak i ze źródeł dokumentarnych, zwłaszcza opinia sądowno-lekarska biegłego lekarza sądowego i protokół oględzin miejsca zdarzenia wraz z materiałem poglądowym (odnośnie obrażeń, jakich doznał pokrzywdzony i przebiegu zajścia). Dokonanie zaboru mienia należącego do pokrzywdzonego potwierdzają również pośrednio zeznania świadka M. K..

Dążąc do zdyskredytowania zeznań A. M. (1) obrońca oskarżonego C. B. podniósł, że pokrzywdzony był niekonsekwentny w relacjach, bo nie pamiętał czy C. B. używał wobec niego przemocy fizycznej oraz niewiarygodny, bo niezgodnie z prawdą podał, iż oskarżony nie przeszukiwał bagażnika i że go wcześniej nie znał. Tymczasem analiza zeznań A. M. (1) wskazuje, że podczas pierwszego przesłuchania w dniu 26.03.2011r. o godz. 9:15, a więc bezpośrednio

po zdarzeniu, pokrzywdzony stanowczo stwierdził, że C. B. złapał go dłonią za szyję i zaczął go dusić, że słyszał jak oskarżony otwiera bagażnik i czegoś szuka, (k. 5-6), podobnie zeznał w dniu 14.04.2011r. (k.130-131). Natomiast to, że słuchany przed Sądem na rozprawie w dniu 20.01.2012r. pokrzywdzony zeznał, że nie pamięta czy C. B. go dusił, czy mu groził i co wtedy robił wynika wyłącznie w upływie czasu i nie może wpływać na ocenę wiarygodności jego zeznań. Również zgodnie z prawdą i konsekwentnie pokrzywdzony zeznawał, że nie znał C. B. (k. 5, k. 130 i k.702).

W kontekście powyższych rozważań podnieść należy, iż – wbrew stanowisku obrońcy C. B. - Sąd I instancji zasadnie odrzucił jako niewiarygodne te wyjaśnienia oskarżonego, które nie znalazły pokrycia w zeznaniach pokrzywdzonego, uznając, że stanowią one wyraz obranej przez niego linii obrony. Forsowana przez oskarżonego wersja, zgodnie z którą jego udział w zdarzeniu miał ograniczać się do tego, że poprosił pokrzywdzonego o przewiezienie samochodem do innej miejscowości, a gdy pokrzywdzony zaczął być duszony dokonał zgaszenia silnika, by nie doprowadzić do wypadku, pozostaje w sprzeczności z innymi dowodami, których wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu orzekającego i jaka taka wersja ta nie zasługiwała na wiarę. Zasadnie również przyjął Sąd Rejonowy, że L. J. złożył obciążające siebie wyjaśnienia, by chronić C. B..

Z kolei pisemne motywy środka odwoławczego oskarżonego L. J. pozwalają na uznanie, że zdaniem autora apelacji wadliwa ocena dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy przejawia się w przyznaniu przymiotu wiarygodności zeznaniom świadków: M. K. i D. O. oraz poszkodowanego K. S., którzy zdaniem oskarżonego, pomawiają go. Zarzut ten jest nietrafny.

Co się tyczy zeznań świadka M. K. to nie było podstaw by odmówić im wiary, przy czym zaakcentować w tym miejscu należy, że jakkolwiek jego zeznania potwierdziły dokonanie przez oskarżonych zaboru mienia pokrzywdzonego, to jednak mają one znaczenie drugorzędne dla przyjęcia, że dopuścili się oni przestępstwa rozboju - tu decydujące znaczenia miały zeznania A. M. (1).

Odnośnie oceny zeznań D. O. i K. S., to zasadnie Sąd meriti uznał je za wiarygodne, a stanowisko swoje przekonująco uargumentował w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, którego powielenie trzeba uznać za zbędne. Stwierdzić jedynie należy, że w świetle zeznań świadka D. O., który wraz z L. J. poruszał się samochodem należącym do K. S., które znalazły częściowe oparcie w zeznaniach pokrzywdzonego i B. P., nie może budzić wątpliwości, że oskarżony L. J. dokonał zaboru tego pojazdu w celu krótkotrwałego użycia, a następnie porzucił go w stanie uszkodzonym działając na szkodę K. S..

Nie miał również racji obrońca L. J. podnosząc, że błędnie ustalono zakres szkody wyrządzonej przez oskarżonego w wyniku kradzieży z włamaniem dokonanej w nocy z 19 na 20 marca 2011r. Myli się apelujący, że nie było podstaw do przyjęcia, że L. J. zabrał w celu przywłaszczenia kolumny głośnikowe i 30 kg cukru D.. Wynika to przede wszystkim ze zgodnych zeznań pokrzywdzonych - R. Ż. i G. K. oraz wyjaśnień M. G., z którym dokonał tego przestępstwa.

Biorąc pod uwagę powyższe, niesłusznym okazał się również zarzut błędnych ustaleń faktycznych, polegających - w uznaniu obrońcy L. J., na nietrafnym przypisaniu oskarżonemu winy i sprawstwa w zakresie czynów opisanych w pkt. I. i II. części dyspozytywnej wyroku oraz niesłusznym przyjęciu – w zakresie czynu opisanego w pkt. III. części dyspozytywnej wyroku, że oskarżony dopuścił się kradzieży kolumn głośnikowych oraz 30 opakowań cukru D. o wadze 1 kg. Skarżący jedynie przeciwstawił trafnym ustaleniom Sądu I instancji odmienną, forsowaną przez oskarżonego L. J. wersję przebiegu zdarzeń, która jednak nie zasługiwała na wiarę, zważywszy na zgromadzony w sprawie materiał dowodowy.

Na tle prawidłowo ustalonego przebiegu zdarzeń Sąd I instancji dokonał trafnej oceny prawnokarnej zachowań oskarżonych, której nie kwestionowali też apelujący.

Przechodząc do oceny orzeczenia Sądu I instancji w zakresie wymierzonych oskarżonym kar i związanych z tym zarzutów apelujących odnośnie ich surowości, wskazać należy, iż są one całkowicie bezzasadne. Kwestionując orzeczoną wobec C. B. karę pozbawienia wolności w wymiarze 4 lat i 6 miesięcy, jego obrońca podkreślił udział oskarżonego w zdarzeniu, brak zamiaru i siły sprawczej, brak dowodów na to, że to on spowodował obrażenia

u pokrzywdzonego i by przysporzył sobie korzyść majątkową z przestępstwa oraz dodał, że oskarżony przeprosił pokrzywdzonego. Tymczasem postępowanie dowodowe wykazało, że udział oskarżonego w akcji przestępczej był inny niż przezeń opisywany, łącznie z tym, że ustalono, iż C. B. dusił pokrzywdzonego, oraz że obejmował on swoim zamiarem urzeczywistnienie znamion przestępstwa stypizowanego w art. 280 § 1 k.k. Okoliczność, że oskarżony przeprosił pokrzywdzonego – jakkolwiek przemawiająca na korzyść C. B., nie zmienia jednak faktu, że dopuścił się on wręcz bandyckiego napadu na bezbronną osobę, która zdecydowała się mu udzielić pomocy. Z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd meriti miał w polu widzenia wszystkie, a więc przedmiotowe, jak i podmiotowe okoliczności czynu, jakiego C. B. dopuścił się wspólnie i z porozumieniem z L. J. i inną nieustaloną osobą, które doprowadziły do trafnego wniosku, że czyn ten charakteryzuje wysoki stopień społecznej szkodliwości. Z kolei to, że oskarżony popełnił to przestępstwo w ramach powrotu do przestępstwa (64 § 2 k.k.) uniemożliwiło postawienie w stosunku do niego pozytywnej prognozy kryminologicznej.

Także oskarżony L. J. nietrafnie podniósł rażącą surowość orzeczonych wobec niego kar jednostkowych, tj. 3 lat pozbawienia wolności za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., 8 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 289 § 1 k.k. oraz 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 279 § 1 k.k., jak również kary łącznej orzeczonej w wymiarze 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wynika, że podejmując rozstrzygnięcia odnośnie kar jednostkowych Sąd meriti kierował się dyrektywami wymiaru kary z art. 53 k.k., które należy wyważyć, a orzekając karę łączną trafnie zastosował zasadę asperacji, uwzględniając z jednej strony związek czasowy i przedmiotowy przestępstw, jakich dopuścił się L. J., jednakże nie tracąc z pola widzenia, że skierowane zostały one przeciwko różnym osobom pokrzywdzonym.

Reasumując, zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy, co Sąd Okręgowy uczynił w oparciu o przepis art. 437 § 1 k.p.k. uznając wniesione apelacje za oczywiście bezzasadne.

Stosownie do § 14 ust. 2 pkt 4 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002r., nr 163, poz.1348 z późn. zm.) zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. P. i adw. K. O. kwoty po 516,60 złotych, w tym po 96,60 złotych podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej odpowiednio oskarżonym C. B. i L. J. z urzędu przed Sądem Okręgowym jako drugą instancją.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd orzekł na podstawie art. 636 § 2 k.p.k. i art. 633 k.p.k. w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), zasądzając od obu oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa po 1/2 części wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym i wymierzając im po 400 złotych opłaty za to postępowanie. Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zwolnienia oskarżonych z obowiązku ich uiszczenia.

.....
SSO Maciej Kawalko SSO Jacek Szreder SSO Ryszard Małachowski